

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 7600

гр. София, 19.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20231110164579 по описа за 2023 година

намира, че на основание чл. 140, ал. 3 ГПК следва да съобщи на страните проекта за доклад по делото:

Предявен е от Е. П. Б. срещу „.....“ ЕООД отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищцата не дължи на ответното дружество сумата от **400 лева**, равняваща се на 1/3 част от сумата от 1 200 лева, представляваща главница по запис на заповед от 15.10.2005 г., за която сума по гр. дело № 21769/2006 г. по описа на Софийски районен съд, 64-ти състав е издаден изпълнителен лист от 27.10.2006 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 1097/2021 г. по описа на ЧСИ Г.К. с рег. № и с район на действие Софийски градски съд, поради новонастъпило обстоятелство – погасяване по давност на правото на принудителното му изпълнение.

Ищцата твърди, че в хода на производството по гр. дело № 21769/2006 г. по описа на Софийски районен съд, 64-ти състав по реда на чл. 237 ГПК (отм.) е издаден изпълнителен лист от 27.10.2006 г., с който А.Б.Б. е осъден да заплати на „.....“ ЕАД (с настоящо търговско наименование „.....“ ЕАД) сумата от 1 200 лева, представляваща главница по запис на заповед от 15.10.2005 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.10.2006 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 84 лева – разноси по делото. Посочва, че след смъртта на А.Б. и по силата на настъпилото наследствено правоприемство на основание чл. 60 ЗН ищцата Е. Б., като негов законен наследник, поначало отговаря за 1/3 част от задълженията по процесния изпълнителен лист. За събиране на вземанията по изпълнителния лист по молба от 18.05.2007 г. на кредитора „.....“ ЕАД е образувано изпълнително дело № 1097/2021 г. по описа на ЧСИ Г.К. с рег. № и с район на действие Софийски градски съд. В хода на същото Е. Б. е конституирана като длъжник, наред с другите двама наследници на първоначалния такъв. Излага се, че с договор за цесия и на основание чл. 99 ЗЗД последното е прехвърлило вземанията, обективирани в изпълнителния лист, в полза на ответното дружество „.....“ ЕООД. В исковата молба ищцата отрича да дължи сумата от 400 лева, равняваща се на 1/3 част от главницата по изпълнителния лист с твърдения за погасяване по давност на притезанието. Посочва се, че в хода на изпълнителното дело са предприети действия, като на 23.05.2007 г. е изпратена покана за доброволно изпълнение до наследодателя на ищцата, а на 21.03.2008 г. са запорирани банковите му сметки. Поддържа се, че считано от 26.06.2015 г. и в продължение на две години или до 26.06.2017 г. поради бездействие на съдебния изпълнител и на взыскателя производството по изп. дело следва да се счита за прекратено на

основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Намира всички последващи изпълнителни действия за ирелевантни, предвид осъществяването им след настъпване на перемцията. Счита за приложим към процесното вземане тригодишният давностен срок по чл. 531, ал. 1 ТЗ, изтекъл на 26.06.2018 г. Въпреки настъпилата перемпция и погасяване по давност на вземането, изпълнителният процес не е прекратен, а в хода на същия – на 02.10.2023 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на ищцата, получавано от ДГ № 186 „Деница“. С тези съображения ищцата Е. Б. обосновава правния си интерес от търсената защита и отправя искане за уважаване на исковата претенция чрез признаване за установено в отношенията между страните, че същата не дължи на ответника сумата от 400 лева, равняваща се на 1/3 част от сумата от 1 200 лева, представляваща главница по запис на заповед от 15.10.2005 г., за която сума по гр. дело № 21769/2006 г. по описа на Софийски районен съд, 64-ти състав е издаден изпълнителен лист от 27.10.2006 г., както и за присъждане на сторените по делото разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответникът „.....“ ЕООД, чрез пълномощника си юрк. Борис Тихолов, заявява, че признава исковата претенция като основателна. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищцовата страна адвокатско възнаграждение с искане за намаляването му до предвидения в Наредба № 1/2004 г. на ВАдвС минимум, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК и предвид конкретното основание за недължимост на процесното вземане, на което ищцата основава исковата си претенция, съдът разпределя между страните **доказателствената тежест** за подлежащите на доказване факти по предъявения отрицателен установителен иск **с правно основание чл. 439, ал. 1, чл. 124, ал. 1, вр. ГПК**, както следва:

В доказателствена тежест на ищцата е да установи правния си интерес от търсената искова защита чрез отричане на вземанията, като докаже наличието на твърдяната форма на извънпроцесуално поведение на ответното дружество, свързана с претендиране на процесната сума, активната си процесуална легитимация в процеса – качеството си на наследник на длъжника на вземанията по процесния изпълнителен лист, периода – начален и краен момент на давността, както и материалноправната легитимация на ответника, като носител на оспореното вземане по силата на договор за цесия, сключен с първоначалния кредитор.

В тежест на ответника е да установи, че е станал носител на процесните вземания на твърдяното основание, както и предприемането на конкретни действия, довели до спиране/прекъсване на давностния срок, за което обстоятелство ответникът не сочи доказателства.

С оглед липсата на проведено оспорване от ответната страна и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК съдът отделя като безспорно обстоятелството, че ответникът е станал носител на вземанията по процесния изпълнителен лист въз основа на договор за цесия, сключен с кредитора и цесионер „.....“ ЕАД.

По доказателствените искания:

Представените от ищцата писмени материали са относими към предмета на спора, поради следва да бъдат приети като доказателства по делото. На ищцата следва да бъде указано да представи описаните като приложение, но реално непредставени покана за доброволно изпълнение и запорно съобщение от 02.10.2023 г.

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на страните.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, вр. чл. 146, ал. 1 и ал. 2 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **08.04.2024 г.** от **09:45 часа**, за която дата и час да се призоват страните, на които да се връчи препис от настоящото определение, обективизиращо проекта за доклад по делото, на ищцата – с препис от депозирания писмен отговор и приложенията към него.

ПРИЕМА и ПРИЛАГА като писмени доказателства по представените от ищцата писмени материали.

УКАЗВА на ищцата най-късно в откритото съдебно заседание да представи описаните като приложение към исковата молба, но реално непредставени покана за доброволно изпълнение и запорно съобщение от 02.10.2023 г., в противен случай делото ще бъде решено без събиране на посочените документи като доказателства.

УКАЗВА на страните, че могат да вземат становище по дадените указания и проекта – доклада най-късно в първото по делото заседание.

УКАЗВА на страните, че могат да уредят спора помежду си чрез МЕДИАЦИЯ. При постигане на спогодба дължимата държавна такса за разглеждане на делото е в половин размер.

КЪМ СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД действа програма „Спогодби“, която предлага безплатно провеждане на медиация.

УКАЗВА на страните, че:

- съгласно чл. 40, ал. 1 ГПК страната, която живее или заминава за повече от един месец в чужбина е длъжна да посочи лице в седалището на съда, на което да се връчват съобщенията – съдебен адресат, ако няма пълномощник по делото в РБ; същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, а съгласно ал. 2 когато лицата по ал. 1 не посочат съдебен адресат, всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени;

- съгласно чл. 41 ГПК страната, която отсъства повече от един месец от адреса, който е съобщила по делото или на който веднъж ѝ е връчено съобщение, е длъжна да уведоми съда за новия си адрес; същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, а съгласно ал. 2 при неизпълнение на задължението по ал. 1 всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени;

- съгласно чл. 50, ал. 1 и 2 ГПК мястото на връчване на търговец и на юридическо лице, което е вписано в съответния регистър, е последният посочен в регистъра адрес, а ако лицето е напуснало адреса си и в регистъра не е вписан новият му адрес, всички съобщения се прилагат по делото и се смятат за редовно връчени.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____